

מסורת הש"ס

(א) ולעיל יו. ל. לא. זכאי
(יט: א) (ב) לעיל כג. (ג) (לעיל
סח: א) (ד) (לעיל מז: סה: א.)
(ה) (עין דברי רמב"ם ומהלך שו"ת
נוטקאות, 1) (הרדקאס) וזה מזה
שהפסוקים רחוקים זה מזה
כי פרשת וטעם חיים חביב
במשלי ב' פסוק ב' ופרשת
חיים חיים חקרא חביב
שם ב' פסוק ד' וכן
מזה לכון דעת רש"י
ועי' ח"א, 1) (ג"ל לנסך,
ח) (ה) נכנס דמיה ולהשיב
שני למחמח

הגהות הב"ח

(א) גמ' רבא אמר אמר
קרא ופשט. נ"ב אחר
הואלת כף ומחתה בצגדי
לכן: (ב) רש"י ד"ה אף
המשלח כו' ונשא השעיר
עליו את כל עונותם
ושלחו:

רבינו חננאל

[illegible]

הוא: **החטא** השעו **שפיל** אמרנו **ליום** **מפעל** **מקום** **עני** **הוא**

גדול מחיה חיים עשנו
שליחותנו. כשנמדידת
היו מפסיר רבנן יהודי
מחיה חיים הכי, מחיה חיים טובים
ומתקבלים. שנאמר כי אך
ימים ושנת חיים ושלום
יוסיפו לך. ומה. חן שנות
החיים השנים השמטות
לו לאדם מרעה לטובה.
ואתחיל לקח ה' באבות
החיים, ומה שנים שווקים.
לחיים אישים אקרא, אילו
למדידת חכמים (שויטבס)
[שדורמן] כנשים ונושין
בגדורה. כאנשים. ותרצה להביא יין
חלמד

(א) נ"ל צ"ל שהוא קודם לעצודת היום.

ועמאם המוספין ותמיד של צין הערצ
בצגדי זהב על המזבח החיטון, הולאת
לפני ה' לכפר עליו, חי למה לי, א

שכל הפרשה נאמרה על הסדר וכו'. ואי כסדרן כתיבי וכן הסדר
שמואלין בלזישה ראשונה ואין עבודה חילוה של בגדי זהב מפסקת
ציון עבודת היום להולאת כף ומחתה לא משכחת לה וכו' כבר
נפסקה בפרק אחר להם הממונה (עלי דף נב.) : **נשעיר הנעשה**
בחצות. כדכתיב (במדבר טו) מלכד
ומתחלת הכפורים והוא אינו כתוב
כחל אכל אילו ואיל העם דווקא
ככתבינו קרא אחר הולאת כף ומחתה
ולא אינטריך לן לשבש סדרא דקראי :
ואמר קרא וילא ועשה וגו'. וזו יליהו
ראשונה האמורה בפרשה הילכך על
כרחק מקמי הולאת כף ומחתה עבד
לאלו הפסקה שביניהם לעבודת היום :
ואמר לבש כנר. אלמא זו היא פשיעה
שניה שמע מינה יש הפסקת חילוף
בגדים בין עבודת היום להולאת כף
ומחתה. ורבה לא אלאקפתיה דרבי
אירא קאי אלא לפרושי טעמא
דמתניתא דמשבשא קראי : ה"ג קראי
וכתיבי וכו'. ולא גרס תרי : אינו
יראה פו' ושעיר הנעשים. אלמא
שריפתן צדוד שכהן גדול לבוש בגדי
צדק היא : ואילו אימורי חטאת.

חלב החמצות יקטיר
ואילו אנן תנן ^אהרוא
הנשרפין ואילו אמורי
ומאי חזית דמשבשת
והשורף מה משלח ^ב
אף משלח דהשתא
חי ^געד מתי יהא זקוק
מתן דמים ותו לא את
שליחותך מצאו בביר
מיפטרי רבנן מהדרה
ארוכים וטובים ומתו
זה מקום שווקים ^דכי
של חיים ויש שנים
המתהפכות עליו מרע
תלמידי חכמים שדומם
לנסך יין על גבי המזון
איישים אקרא ואמר
ישא בת תלמיד חכם

הוא: **אדרבה מה שורף דהשא**. שהרי זווי עיקר שריפתו אחר
ההטאת יוצא ושרפו: **אף המעלה דהשא**. דווקא כתב אחר
השעיר עליו את (ו) עונותם ושלחו המדברה כשיגיע זמן שילוחו
שפירשתי ושילוח שעיר במקומו נכתב מדלג הדר וכתב אחר
לאחמרת דשילוח שעיר לא במקומו נאמר דהא לא הזיקו לעמוד ש
ליום המחרת: **מלא צוק**. מכבדו לפני הצביות ואומר לו אישי כ
למיום המדדי. שהיה אחד נוטל רשות מחזירו לשבץ לבית
מקום שוקים. שאדם מוצא לקנות מזונותיו ולפי שהיה דוד מט
עניי בילדותו ונעשה עשיר לעת זקנותו דומה לו כאלו עכשיו נעש
הוא להבי נקט ליה: **שדומין לגשים**. ענותנין ותשושי כח: **אישים**. לשון

יִצְחָק. לְפִיכָר גִּרְיָן הַלְפָּקִין אֵילֵי הָעֵץ בְּצִו עֲצוּת הַיּוֹם הַלְוֹאֵת כִּף וּמַחֲמֶה וְהַלְוֹאֵת מִן הַלְוֹאֵת כִּף וּמַחֲמֶה בְּבִגְדֵי לָבָן וּמוֹסְפִין וּמוֹמֵד שֶׁל בֵּין הָעֲרֻשִׁים בְּבִגְדֵי זָכָה (שם), יַעֲמֹד חֵי. עַל לֵי, אֵלֶּה אֵשֶׁת מִנִּי הַלְבִּיֵא אַחֵר (לְעִיר ח.). עַד מָתִי יִהְיֶה זְקוּק לַעֲמֹד חֵי. שְׁלֵה יוֹמֹת,

[illegible]

וַיִּבְנֶם אֶחָדָם קְטוֹרֶת שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים וְלֹא־הֵשִׁיב אֶת הַנְּרוֹת.
מִימֶה הוּא דָּלָא קְטַנִּי תַּמִּיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים וְשִׁמְאָה יֵשׁ
לְוֹמַר מִשּׁוּם דְּכַבֵּר תֵּנָּה לִיָּה בְּרִישָׁא בְּמִלְתֶּיהָ דְּר"ע:
וְלֹא־הֵשִׁיב אֶת הַנְּרוֹת. הֵא דָּלָא תֵּנָּה לְהַדְלִיק אֶת הַנְּרוֹת
זִכְרָתָא דְּהַעֲבִיד אֲבָל הֵטְבָה זִכְרָתָא
הוּא נִיל דְּלִילְמָא זִימִי שְׁמַעוֹן הָלְדִיק
נָשִׂית מִשְׁנֵה זו וְכֵן מִתְנַתֵּין לְתַמִּיד
(דף ג.) דַּתָּן מִי שׁוֹבָה דְּזִישׁוֹן
הַמְּנוּרָה נִכְנֵס וּמַלְא שְׁתֵּי נְרוֹת
מִזְרָחִית וְדוֹקוֹת מִדְּשָׁן אֶת הַשֶּׁאֵר
וּמִנִּיחַ אֶת אֲלוֹ זֶה הֵיָה כְּמוֹ כֵּן זִימִי
שְׁמַעוֹן הָלְדִיק מִלְּאָן שְׂכַבּוּ פ"י מִשְׁמַת
שְׁמַעוֹן הָלְדִיק מִדְּלוֹן כ"ו וְאֵת כֵּן זִימִי
שְׁמַעוֹן הָלְדִיק הֵיָו דְּוֹלְקִין רֹאשׁ כֵּן זִימִי
נְרוֹת מִזְרָחִית עַד הָעֶרֶב וְהֵיָה דְּרִיךְ
לְהַטִּיב רֹאשׁוֹת בְּרִישָׁא וְאַחֵר כֵּן
הֵיָה עוֹשֶׂה הַלְקָה וְלֹהֵב נֶקֶט
וְלֹהֵטִיב אֶת הַנְּרוֹת וְלֹא קְטַנִּי
לְהַדְלִיק מִשּׁוּם דִּהֵטְבָה הֵיָה קוֹדֵם
לְפִירְשְׁתִּי: **א** מִשְׁבַּחַת לֵה
אֵלֹא ג' בְּבִי'רוֹת. לְעִיל פ' אַחֵר לֵה
הַמְּנוּנָה (דף ג.) ד"ה וְאֵי פִירְשְׁתִּי:
וְאִמָּל

מזבחה והדר⁴ ואת פר החטאת ואת שעיר החטאת
את כהן גדול כשהוא קורא אינו רואה פר ושעיר
טאת בתר הכי מקטיר להו אימא חוץ מפסוק זה ואילך
קראי שביש מתניתא אמר אביי אמר קרא⁵ והמשלח
עיקרא אף שורף דמעיקרא אדרבה מה שורף דהשתא
משלח דמעיקרא משמע רבא אמר אמר קרא⁷ יעמוד
לעמוד חי עד שעת כפרה ואימתי שעת כפרה בשעת
משלח מצאו בשוק לכהן גדול אומר לו איש כ"ג עשינו
אומר לו מחיה חיים עשינו שליחותו אמר⁶ רבה כי
בפומבדיתא אמרי הכי מחיה חיים יתן לך חיים
ין⁸ אתהלך לפני ה' בארצות החיים אמר רב יהודה
ודרך ימים ושנות חיים ושלום יוסיפו לך וכי יש שנים
זינן של חיים אמר רבי אלעזר אלו שנותיו של אדם
לטובה¹⁰ אליכם אישים אקרא אמר רבי ברכיה אלו
לגנשים ועושין גבורה כאנשים ואמר רבי ברכיה הרוצה
ח ימלא גרונו של תלמידי חכמים יין שנאמר אליכם
כבי ברכיה אם רואה אדם שתורה פוסקת מזורעו
שנאמר¹¹ אם יזקין בארץ שרשו ובעפר ימות נזעו
מרים

וְיָרִי חֲטָאתָ נֶאֱמַר כְּדֹחֵיב וְחַטְּאָתָ וְגו' וְהִדֵּר וְחַטְּאָתָ פֶּה
 וְיִמְרִירָן וְשִׁלְוֹתָ שְׁעִיר הָאִמּוֹר לִמְעַלָּה מִמֶּס הִנֵּי קֹאמֶר וְנִשְׁאָ
 וְהַמְשַׁלָּה מְעִיקָרָא מִשְׁמַע. כֹּאֲדָס שְׁחֹרֵר לַעֲנִין שֶׁהַפְּסִיק צוֹ וְכִמּוֹ
 וְרִין וְשִׁלְוֹתָ הַשְּׁעִיר וְהַמְשַׁלְחוֹ יִכְסֵּם בְּגִדָיו: רַבָּא אָמַר. לֹא מֵזִיתָ
 אֲלֵלָא עַד שְׁעַת כְּפָרָה וְהִיא עֲבוּדָתָ הַיּוֹם דְּמָתָן דְּמִינִ: אֲחֵי מְשַׁלָּה.
 גְּדוֹל וְכו': מַחֲיִיָּה חַיִּים. הוּא הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲשִׂינוּ שְׁלִיחוֹתוֹ:
 אֲחֵהָרָן וְכו'. אֵיידִי דְאֵיירִי בְּחַיִּים מְמוּקִּינִים נֶקֶט לֵה: זֶה
 וְלֹא נֶעַ וְזֶה הִיא מִתְפַּלֵּל עַל הַדָּבָר: שְׁמַחֲפִכּוֹת עֲלֵינוּ. מִי שֶׁהִיא
 אֲחֵי מְמוּקִּי מִימֶה: אֵלִינִים אִישִׁים אִקְרָא. ^א בְּרֹאשׁ פֶּרֶשֶׁת וְשִׁרְשָׁתָּ חַיִּים
 שֶׁהָאֵל מְדַלָּא כְּחֵיב אֲנָשִׁים: ^א (שְׁנֵסֶךְ) יֵין וְכו'. אִישִׁים לְשׁוֹן קִרְבָּן אֶשֶׁה:
 מְרִיחַ

העם והקטרת מאורי פר ושעיר שנעשים בחון כבדדי וזה וטובל ומקדש ופושטין ויוצין כגדל נל
היה הקב ואת המזבח הקטירי כי הקטרות לפני ה' ולפי (ויקרא טו כא) ואם טיבא. וכן
עבודתו היה כן ומתחלה (עשר י"ב) מגיד. וזה עבודתו עממי, חמש שבתות. וזה
ועד ורגלו נזן הכור (עשר י"ג) ואי אמתח כסדרן. כל עבודות תמיץ מקרא זה, לא משכבה
למזבח תמיד של שחר ואחז ועין עבודתו שם כלום עם האלוקים קדושה, ואחז כי האלוקים
ק"ץ אילו ואלו האם תמיד של שחר הערבים, חמ"ש, תמיד של שחר דגדל נל, עבודת יהוה
ק"ץ למעלה שבת. אחז חמ"ש חמ"ש, לוי כל לאחז, אש תחמל על שם ישימנה עד כי ישימנה עד כי ישימנה
ששת עשרה. אש לא תזן קודם כל ארץ פרעה חמ"ש חמ"ש (עשר) תכתיב לפני עד שיפנה

ישינים
 וְהָיוּ לָנוּ כְּכֹהֵן. וְיִלְדִילָמָּה (ד"מ") בְּגֵדֵי דָג הוּא כוּלן אַע"ג דְּמִדְרָא מְפֻרָּשָׁה לְגַלֵּי שְׁפֹחוּתִין מִזֵּן.
 הַלֵּב הַחֲשֵׁמָה וְגו' וְאוֹת פֶּה הַחֲשֵׁמָה וְגו'. וְיִמְנֶה כֻּלָּם כִּי מִקְוִי לֵיהּ דְּשִׁרְפִים פֶּה וְשִׁעֲרֵי כְּמוֹת
 קוֹדֶם כְּמוֹ שֶׁנֶּחֱמֵי לְגַלֵּי. וְיִ"כ כ' מִשּׁוֹם פֶּה קִשּׁוּף אֵל כִּי צָרִיר לְהִטֵּי מִסְחָר וְאוֹלָן שֶׁל אֵל מְלוֹי
 וְיִזְכָּא וְשֶׁכָּה אֵל עוֹלָמוֹ וְשֶׁכָּה רֹאשָׁתָּה קִרְיָא וְאֵל הֶסֶם לֵאל גִּלְגָּלִם כְּסִדֵּר מִמֵּי טַעֲמִי, חֲדָא דְלֵאל
 עוֹדֵד דְּשִׁרְפִים פֶּה וְשִׁעֲרֵי הַלֵּב לְפִינֵיהּ, חֲדָא אֲמוּרִי טַחֲלָת וְשִׁרְפִים פֶּה וְשִׁעֲרֵי הַלֵּב כִּי צָרִיר לְגַלֵּי
 דְּרַעְיָקְרִיא. וְלֹכֵן קוֹמְמִינִי לֵאל אֵל וְאֵל חֲדָא שֶׁכָּה לְעוֹלָמוֹ שֶׁל עִיר מִיֵּד. חֲדָא וְיִזְכָּא וְשֶׁכָּה שְׁרִיבִירִין.
 עַד וְגוֹ וְכֵן שֶׁכָּהל כְּסִינֵיהּ שִׁמְרָאן אֵלֵּן מִלְּלָה לֵאל טַו וְיִזְכָּא וְשֶׁכָּה לְעוֹלָמוֹ

1. וְחָרַץ אֶת בִּשְׂרוֹ בַּיּוֹם
בַּמָּקוֹם קָדוֹשׁ וְלָבַשׁ אֶת
בְּגָדָיו וַיֵּצֵא וַעֲשֶׂה אֶת
עֲלֻתוֹ וְאֵת עֹלֵת הָעֵם
כִּכְפָּר בַּעֲדוֹ וְקִבַּעַד הָעֵם:
וּיְקַרֵּא טוֹ כֹּד

2. וּבֹא אֶתְּחִיל אֶל אֹהֶל
מוֹעֵד וּפָשַׁט אֶת בְּגָדֵי
הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לָבַשׁ בְּבֹאוֹ
אֶל הַקֹּדֶשׁ וְהַיִּזְחִים שָׁם:
וּיְקַרֵּא טוֹ כֹּד

3. וְאֵת חֹלֶב הַתְּחֻשָּׁתָּה
קִטְּרִי הַמִּזְבֵּחַ:

וירקא טז כ
4. ואת פר התקטא את
השעיר התקטא וזר
הובא את דמם לכפר
בכשר ויצא אל מחוץ
למחנה ושפרו באש את
מזבתם ואת בשרם את
השמן: וירקא טז כ
5. ומשלח את השעיר
לעזאל יבכש בגדיו
ורחץ את בשרו בבוז
ואחרי כן יבוא אל
המחנה: וירקא טז
6. ושפרו אתם יבכש
בגדיו ורחץ את בשרו
במים ואחרי כן יבוא אל
המחנה: וירקא טז כח
7. והשעיר אשר עזר
לעזל הגורל לעזאל
יגמז ח לפני י' לכפר
לעזל לשלח אתו
לעזאל המדברה:
וירקא טז י
8. אתהדר לפני י'
9. את צרועת החרים:
החלים קטו ט
10. פ' ארך ימים ושנות
11. חיים ושלום יוסיפ' פ'
משל ג ב
12. אליכם אישים
13. אקרא וקול אל בני
אדם: משל ח ד
14. א' ויקרא בארץ
15. וישמע ובעפר מים גזעו:
16. מרים מים יפרח ועשה
קציר כמו נטע:
איוב ד ח-ט

מוסף רש"י
שכל הפרשה כולה
נאמרה על הסדר.
נאמרו המקראות על
סדר העבודות המתחלפות,
בסדרן צפרה כך סדר
עבודתם, חוץ מפסוק

[illegible]

א תרי קראי בתיבי ואת
א אחר חילו ואלו העם והיא
סוק זה דובא אל אהל מועד
ואלו העם מקמי כף ומחתה
היו. ה"ר יוסף. אף שורף
היה מתפלל על עצמו שהיה